

Arrest

nr. 187 841 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2015 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan (bijlage 19*ter*).

1.2. Op 27 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden akte, die op 2 juni 2016 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en die gemotiveerd is als volgt:

“Naam: K.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Montenegro

Geboortedatum: 15.02.1985
Geboorteplaats: Rozaje
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene de volgende documenten over: Arbeidscontracten en loonfiches op naam van betrokkene zelf.

De referentiepersoon legt geen enkel document voor omtrent zijn inkomsten. Dit is nochtans noodzakelijk bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het is enkel betrokkene zelf die documenten voorlegt m.b.t. haar eigen inkomsten. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Arrest RvS nr. 232.216 d.d. 20.10.2015). Aangezien er geen documenten werden voorgelegd m.b.t. de bestaansmiddelen van de Belg kunnen we niet beoordelen of deze voldoende stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Dit overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Gezien betrokkene niet aantoont over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken die in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, is deze oefening hier niet aangewezen. Het is pas als er een regelmatig en stabiel inkomen voorhanden is dat als te weinig wordt beschouwd, dat het relevant is te berekenen hoeveel er concreet ter beschikking zou moeten zijn om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het fair play-beginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

*"Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;
Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;
Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster haar partner niet zou werken;*

Dat zij aldus overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht zich ervan diende te vergewissen of dat de partner al dan niet NU over een inkomen beschikt; Dat zij nieuwe informatie diende op te vragen, hetgeen zij nagelaten heeft te doen; dat deze informatie doorslaggevend was in de besluitvorming en zij zich hiervan had dienen te vergewissen;

Dat verzoekster momenteel beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en zij over een voldoende inkomen beschikt; dat dit inkomen volledig gebruikt wordt voor de gemeenschappelijke huishouding; dat men deze gegevens toch niet naast zich neer kan leggen;"

2.1.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekster op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden akte de redelijke termijn, het rechtszekerheidsbeginsel, of redelijkheidsbeginsel zou schenden.

Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.1.2. Uit verzoeksters betoog blijkt dat zij enkel de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en het fair play-beginsel uiteenzet.

In de mate dat de verzoekster betoogt dat de gemachtigde zou stellen dat haar partner niet werkt, merkt de Raad op dat een dergelijke beoordeling geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden akte en nergens in de bestreden beslissing te lezen is. De verweerder motiveerde wel dat de referentiepersoon geen enkel document heeft voorgelegd omtrent zijn inkomsten, maar niet dat hij niet zou werken. De verzoekster betwist dit motief van de bestreden beslissing overigens niet. Dit onderdeel van het eerste middel mist derhalve feitelijke grondslag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van haar aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde nieuwe informatie had moeten opvragen om er zich van te vergewissen of haar echtgenoot nu over een inkomen beschikt en waar zij stelt dat zij momenteel beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dat zij over een voldoende inkomen beschikt en dat dit inkomen volledig gebruikt wordt voor de gemeenschappelijke huishouding, merkt de Raad op dat de thans bestreden akte kadert in verzoeksters aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als echtgenoot van een Belg. De verzoekster heeft zich bij haar aanvraag, zoals in de bestreden akte wordt gemotiveerd, beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In dit kader dient te worden benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk naar voren komt dat de bewijslast met betrekking tot de stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon dient te beschikken, bij de aanvrager en dus bij de verzoekster zelf ligt. Nergens uit artikel 40ter of artikel 42 van de vreemdelingenwet blijkt dat het aan het bestuur zou toekomen om zelf inlichtingen op te vragen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon. Het is in tegendeel aan de aanvrager om aan te tonen dat hij aan de bestaansmiddelenvereiste voldoet. Hiertoe dient hij bij zijn aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag (bijlage 19ter) de nodige bewijsstukken bij te brengen waaruit de inkomsten van de referentiepersoon kunnen blijken. Het is vervolgens aan het bestuur om te oordelen of deze inkomsten van die aard zijn dat zij een verblijfsrecht van het gezinslid kunnen rechtvaardigen. Het kwam dan ook de verzoekster toe om de bestaansmiddelen aan te tonen, en om hierbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verplichting die *in casu* rust op de verzoekster, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad merkt op dat de verzoekster zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. Indien de partner van de verzoekster over een eigen inkomen beschikte had zij deze informatie dus kunnen en moeten overmaken aan de diensten van de verweerder. De verzoekster maakt niet aannemelijk en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij dit heeft gedaan. Zoals *supra* aangehaald, moet de aanvrager van een recht op verblijf alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats

de verzoekster zelf toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. *In casu* heeft de verzoekster dit nagelaten, niettegenstaande het feit dat haar in de bijlage 19ter van 1 december 2015 uitdrukkelijk wordt gevraagd om binnen de drie maanden het bewijs van voldoende bestaansmiddelen te leveren. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten dat hij geen extra informatie heeft opgevraagd.

Waar de verzoekster stelt dat zij momenteel beschikt over een arbeidscontract van onbepaalde duur, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekster een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft voorgelegd. De voorgelegde inkomstenbewijzen betreffen allen contracten van zeer korte duur en interim contracten. Om dezelfde redenen als hierboven weergegeven, kan het de gemachtigde dan ook niet worden verweten dat hij geen rekening heeft gehouden met het beweerde (verzoekster brengt het contract geenszins bij) arbeidscontract van onbepaalde duur en de inkomsten die hieruit zouden blijken.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoekster met haar vage betoog nog niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is of in strijd met artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat met de inkomsten van de verzoekster zelve geen rekening kan worden gehouden omdat het de Belgische onderdaan is die over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken. Dit standpunt strookt overigens met de in de bestreden akte vermelde rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en dat de eventuele inkomsten van de derdelander zelf bij het vaststellen van die bestaansmiddelen niet in aanmerking mogen worden genomen (RvS 20 oktober 2015, nr. 232 612).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, is bijgevolg niet aangetoond.

Aangezien de verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

2.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“-schending van art. 8 EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ' s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;”

De verzoekster stelt dat zij een *“recht op gezinshereniging”* heeft. Er dient te worden aangenomen dat zij aldus doelt op een positieve verplichting in hoofde van de Belgische autoriteiten om haar toe te laten tot een verblijf op het grondgebied gelet op artikel 8 van het EVRM. Zij beperkt zich in dit verband evenwel tot de loutere stelling dat geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen haar persoonlijke belangen en de belangen van de Belgische openbare orde.

De Raad merkt op dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden akte.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekster het door haar ingeroepen gezinsleven niet nader duidt. Gelet op de door haar ingediende aanvraag dient evenwel te worden aangenomen dat zij doelt op een gezinsleven met haar echtgenoot. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan vermoed worden indien het gaat om de relatie tussen gehuwden. Er zijn *in casu* geen elementen om in voorliggend geval anders te besluiten.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat *in casu* geen juist evenwicht zou zijn geëerbiedigd tussen haar belangen en die van de Belgische staat.

In dit verband benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op het moment van haar aanvraag niet op regelmatige wijze in België verbleef. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekster op bijzonder algemene wijze poneert dat zij een recht op gezinshereniging zou hebben en dat geen juist evenwicht zou zijn geëerbiedigd, zonder dat zij in dit verband zich ook maar de minste moeite getroost om zulks met concrete argumenten aannemelijk te maken of in dit verband enige nadere duiding te verstrekken. Een dergelijke handelwijze kan niet volstaan om een miskennis van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De vaststelling dringt zich ook op dat de verzoekster nooit tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd. Noch zijzelf noch haar familieleden in België konden enige rechtmatige verwachting koesteren dat de verzoekster verder in België vermocht te verblijven. De verzoekster geeft verder ook geenszins aan dat er sprake zou zijn van noemenswaardige hinderpalen om de ingeroepen gezinsbanden verder te zetten indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland.

De verzoekster maakt zodoende niet met concrete argumenten aannemelijk dat de gemachtigde geen juist evenwicht tussen de op het spel staande belangen zou hebben geëerbiedigd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekster nog betoogt dat de bestreden akte niet op zorgvuldige wijze is genomen en zij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt aan te voeren, op zich genomen dan wel in combinatie met artikel 8 van het EVRM, kan de Raad andermaal enkel vaststellen dat elke concrete toelichting in dit verband ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste verduidelijkingen terzake, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE